

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 8C/129/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218211
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2015:3812218211.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Gröslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Návrh navrhovateľa vo veci samej **z a m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a sumy 495 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o jeho žiadosti o udelenie poverenia v exekučnom konaní EX 9681/2009 - povinná T. P., nar. XX.X. XXXX (v návrhu na začatie konania je uvedený nesprávny dátum narodenia povinnej 9.3. 1976) v zákonom stanovenej lehote. Uviedol, že napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 29.3. 2010 rozhodnutím o poverení, pričom omeškanie predstavuje viac ako 9 mesiacov. K rozhodnutiu súdu vo veci teda došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Navrhovateľ si uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody v sume 125 eur a táto mu mala vzniknúť ako škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených so správou a vymáhaním pohľadávky v období, ktoré zbytočne plynulo medzi doručením žiadosti a rozhodnutím o nej. Ďalej uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 495 eur, pretože márnym plynutím času bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku vzniku insolventnosti povinného. Výšku nemajetkovej ujmy určil podľa rozhodovacej praxe ústavného súdu, t.j. vo výške 660 eur za rok, čo predstavuje 55 eur za mesiac omeškania.

V návrhu navrhovateľ vzniesol námietku zaujatosti, súd preto predložil spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Prievidza Krajskému súdu v Trenčíne. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6NcC/414/2012-16 zo dňa 2.11.2012 bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. Valéria Píšová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/129/2012.

Ďalším uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6NcC/2/2013-24 zo dňa 16.1. 2013 bolo rozhodnuté (po odchode JUDr. Pišovej do dôchodku), že sudca JUDr. Róbert Matulák, ktorému predmetná právna vec bola pridelená rozvrhom práce, nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania uvedenej veci.

Odporca písomným vyjadrením zo dňa 14.5.2013 zaujal stanovisko k návrhu navrhovateľa. Poukázal na zmätočnosť podania - návrhu na začatie konania, pričom navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Je nepravdivé a klamlivé tvrdenie, že navrhovateľ nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných exekučných konaní, pretože v týchto konaniach bol účastníkom konania. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní bolo jedným z dôvodov, pre ktoré aj Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu. Nie je zrejmy ďalej ani titul nároku na náhradu škody, pretože si navrhovateľ uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, na druhej strane i z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie prietahov v konaní, neuvádza či podal sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu, resp. ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej odporca namietal, že dňa 23.4.2012 boli doručené odporcovi prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorých bola obsiahnutá aj žiadosť vo veci, ktorá je predmetom tohto konania. Návrh na súd pritom navrhovateľ podal už dňa 28.9. 2012, teda pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Ide preto o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti tieto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným a podobne. Odporca preto ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadosti nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný.

Odporca ďalej v písomnom vyjadrení uvádza stanovisko k rozhodnutiu o poverení exekútora po 15-dňovej lehote. Podľa jeho názoru súdna prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. S poukazom na príslušné zákonné ustanovenia preto 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule vo veciach, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011. I prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. Odporca ďalej vzniesol námietku premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, keď uviedol, že pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 - dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom kedy boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku), vznáša námietku premlčania.

K otázke vyčíslenia škody ďalej odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Poukázal na to, že navrhovateľ vyčíslił uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, spočívajúcich v administratívnych výdajoch funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Podľa jeho názoru uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech a preto nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Odporca tiež poukázal na to, že navrhovateľ je spoločnosť zaoberajúca sa spotrebiteľskými úvermi a k svojej činnosti potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Akákoľvek výška nákladov

prevádzkovania na správu informačného systému vznikala navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prietahy a jej uplatnenie odporca považuje za účelové. K uplatnenej nemajetkovej ujme poukázal odporca na to, že vychádzať z paušálnej sumy 660 eur je nesprávnou úvahou, pretože i Ústavný súd SR vychádza vždy z okolností jednotlivého prípadu, predovšetkým z významu sporu pre žalobcu. Navrhovateľ ďalej nevyužil možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať prípadnú nápravu. Nie je možné ďalej prihliadať na tvrdené „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ členov riadiacich orgánov spoločnosti, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna škoda. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to i s poukazom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie /k uvedenému odporca pripojil k návrhu list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D /2010/1360/, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb. Odporca preto považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, súdy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., považuje odporca návrhy za neopodstatnené a žiada ich zamietnuť. Zároveň si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

Navrhovateľ pred vykonaním prvého pojednávania vo veci samej doručil súdu dňa 16.9.2013 a následne aj dňa 12.11. 2013 návrh na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania. Návrh zdôvodnil tým, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo rozhodnuté, že sudcovia Okresného súdu Prievidza nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a dôsledkom tejto sťažnosti bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním vecí. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súd rozhodol uznesením č. k. 8C/129/2012-94 zo dňa 23.12. 2013 tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania sp. zn. 15C/175/2012 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti zamietol. Súd preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. V predmetných veciach bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyhlásení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatými súdnymi konaniami, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyhlásení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom (§ 16 ods. 3 O.s.p.), pričom o túto situáciu nešlo. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 17Co/322/2014-121 zo dňa 26.3. 2014 uznesenie prvostupňového súdu potvrdil a Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v konaní pod sp. zn. 2 Cdo 289/2014 uznesením zo dňa 27.5. 2015 odmietol.

Podaním zo dňa 17.7. 2015 opätovne navrhol navrhovateľ zrušiť nariadený termín pojednávania dňa 23.7. 2015 a prerušiť konanie do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Ide o tieto otázky: 1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva predtým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky patriace mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia? 2. V prípade, že áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu? 3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením? 4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody? Vzhľadom na to, že súd o tomto návrhu musí rozhodnúť písomným uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie, je zrejmé, že nariadené pojednávanie musí byť odročené. Súčasne navrhovateľ navrhol, aby súd konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci.

Súd zamietol návrh na prerušenie konania v rozhodnutí vo veci samej bez odročenia pojednávania, na pojednávaní dňa 23.7. 2015, na ktoré boli všetci účastníci riadne predvolaní, pretože aj bez predchádzajúceho rozhodnutia o prejudiciálnej otázke v inom súdnom konaní bolo možné o návrhu navrhovateľa rozhodnúť, pretože odpovede na otázky, ktoré v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C 6/2010 majú byť položené Súdneho dvora Európskej únie, pre konanie sp. zn. 8C/129/2012 nemajú význam pričom o neprerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 už tunajší súd opakovane v iných právnych veciach rozhodol, skutočnosť ktorá bola navrhovateľovi dobre známa. O návrhu na prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti už súd v tomto konaní raz rozhodol. V tejto súvislosti súd opätovne poukazuje na to, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. V predmetných veciach bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyhlásení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatými súdnymi konaniami, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyhlásení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom (§ 16 ods. 3 O.s.p.), pričom o túto situáciu nešlo. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané pod sp. zn. 3Cdo 102/2013 zo dňa 11.3.2013, kde súd v obdobnej veci navrhovateľa proti odporcovi o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy (vec vedená na OS Bratislava II) v súvislosti s námietkou navrhovateľa, že už pri vyrubovaní súdneho poplatku rozhodoval vylúčený sudca, vyslovil názor, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má

prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo. Z vyššie uvedených dôvodov súd návrhy navrhovateľa o prerušenie konania zamietol.

Navrhovateľ ani odporca sa na pojednávanie napriek riadne a včas doručenému predvolaniu nedostavili, svoju neúčast' ospravedlnil len navrhovateľ. Pretože súd nezistil dôvody pre odročenie pojednávania, za splnenia podmienok ust. § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku vo veci pojednával v neprítomnosti účastníkov konania a vykonal dokazovanie oboznámením pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/2244/2009, oboznámením písomných vyjadrení účastníkov konania ako aj oboznámením obsahu ostatného spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/2244/2009, EX/9681/2009 - oprávnený Pohotovosť, s.r.o., povinný T. P., súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 28.10. 2009. Súd uznesením č. k. 15 Er/2244/2009-17 zo dňa 25.3. 2010 v časti o vymoženie istiny - poplatkov vo výške 512,51 eur, v časti úrokov z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 956,67 eur od 22.12. 2008 do zaplataenia, v časti trov konania (rozhodcovského) vo výške 232,60 eur a v časti trov exekúcie oprávneného vo výške 67,54 eur návrh zamietol. Vo vyššie uvedenom uznesení tunajší súd podrobne, na 11 stranách zdôvodnil, z akého dôvodu návrh sčasti zamietol. Poukázal na to, že medzi oprávneným a povinným (exekučné konanie) bol uzavretý spotrebiteľský zmluvný vzťah, pričom zmluva o úvere obsahuje celý rad ustanovení a sankcií, ktoré hrubým spôsobom porušujú rovnováhu zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda obsahuje neprimerané zmluvné podmienky. Vyššie uvedené uznesenie Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 4CoE/306/2010-44 zo dňa 30.7. 2010 potvrdil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.10. 2010. Ďalšími uzneseniami zo dňa 11.4. 2012 súd exekučné konanie v časti o vymoženie istiny - poplatkov vo výške 512,51 eur, v časti úrokov z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 956,67 eur od 22.12. 2008 do zaplataenia, v časti trov konania (rozhodcovského) vo výške 232,60 eur a v časti trov exekúcie oprávneného vo výške 67,54 eur zastavil (č. k. 15Er/2244/2009-49) a exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil (č. k. 15Er/2244/2009-50), majúc za to, že existujúca, ale neplatná rozhodcovská doložka nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu. Uznesením č. k. 16CoE/86/2012-76 zo dňa 31.1. 2013 Krajský súd v Trenčíne návrh oprávneného z exekúcie na prerušenie konania zamietol a uznesenie okresného súdu, ktorým exekúciu vyhlásil za neplatnú a túto zastavil, potvrdil. Okresný súd Prievidza dňa 29.3. 2010 vydal vo veci sp. zn. 15Er/2244/2009, EX/9681/2009 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému.

Navrhovateľ si podaným návrhom uplatnil nárok na zaplataenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu tunajšieho súdu, ktorý spočíva v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnej T. P. (EX 9681/2009) súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný. Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní EX/9681/2009, ktoré je na tunajšom súde vedené pod sp. zn. 15Er/2244/2009. Svoj nárok odvodzoval od toho, že v tejto veci bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po zákonom stanovenej lehote, pričom omeškanie malo trvať viac ako 9 mesiacov. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. V predmetnej exekučnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 28.10. 2009 a tunajší súd o žiadosti rozhodol dňa 29.3. 2010, teda po piatich mesiacoch.

Nároky navrhovateľa na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy považoval súd za nedôvodné. Pri uplatnení a vyčíslení majetkovej škody vychádza navrhovateľ len z hypotetických úvah o vecných nákladoch, pričom na preukázanie vzniku škody nepredložil súdu žiadne dôkazy. Nijako nepreukázal ani údajne mu vzniknutú nemajetkovú ujmu, pričom jeho tvrdenia o 9 mesačnej nečinnosti súdu, z ktorej doby pri vyčíslení nemajetkovej ujmy vychádzal, nezodpovedali realite. Súd v rámci svojich možností v exekučnej veci priebežne konal a poverenie exekútorovi vydal bezprostredne po predchádzajúcom rozhodnutí uznesením č. k. 15 Er/2244/2009-17 zo dňa 25.3. 2010, ktorým v časti o vymoženie istiny - poplatkov vo výške 512,51 eur, v časti úrokov z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 956,67 eur od 22.12. 2008 do zaplatenia, v časti trov konania (rozhodcovského) vo výške 232,60 eur a v časti trov exekúcie oprávneného vo výške 67,54 eur návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol. Vo vyššie uvedenom uznesení tunajší súd podrobne, na 11 stranách zdôvodnil, z akého dôvodu návrh sčasti zamietol. Poukázal na to, že medzi oprávneným a povinným (exekučné konanie) bol uzavretý spotrebiteľský zmluvný vzťah, pričom zmluva o úvere obsahuje celý rad ustanovení a sankcií, ktoré hrubým spôsobom porušujú rovnováhu zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda obsahuje neprimerané zmluvné podmienky.

Vychádzajúc z týchto skutkových okolností nemožno v postupe súdu vo vyššie uvedenej veci vidieť nesprávny úradný postup. Po doručení žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd nemohol vydať poverenie v zákonnej lehote, pretože bolo potrebné zisťovať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. K tomuto nevyhnutne potreboval súd súčinnosť s oprávneným, resp. súdnym exekútorom, pričom aj z množstva iných obdobných konaní vedených na tunajšom súde je preukázané, že oprávnený neposkytol súdu základnú súčinnosť, a keďže súdny exekútor postupom podľa § 40 ods. 2 Exekučného poriadku nenavrhol zastavenie časti exekučného konania, súd musel žiadosť o udelenie poverenia sčasti zamietnuť, keď vychádzal z obsahu rozhodcovského rozsudku, keď vo svojom rozhodnutí podrobne uviedol, v čom vidí vady exekučného titulu. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo v podstate obratom potom, čo súd posúdil dôvodnosť žiadosti o udelenie poverenia.

Súd dospel k záveru, že v postupe súdu vzhľadom na navrhovateľom predkladaný exekučný titul v exekučnom konaní, ktorý viedol až k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a k jej zastaveniu, nemožno vidieť nesprávny úradný postup pre účely citovaného zákona. I keby dĺžka konania súdu o žiadosti o udelenie poverenia vykazovala znaky priesťahov v konaní, predovšetkým v dobe od doručenia žiadosti do prvého úkonu súdu, navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o zamietnutí žiadosti vznikla. Jeho tvrdenia o majetkovej škode a nemajetkovej ujme, resp. strate možnosti zaobstarať si iný exekučný titul považuje súd len za účelové a ničím nepodložené tvrdenia. Vychádzajúc aj z vyššie uvedeného, súd návrh navrhovateľa považoval za nedôvodný. Pre úplnosť súd však dodáva, že navrhovateľ pri uplatnení a vyčíslení škody vychádza len z hypotetických úvah o vecných nákladoch, pričom na preukázanie vzniku škody neprodukoval žiadne dôkazy. Súd doručil navrhovateľovi vyjadrenie odporcu, v ktorom odporca namietal všetky prvky zodpovednostného vzťahu, pričom navrhovateľ zostal v konaní čo do veci samej absolútne nečinný. Od tejto dôkaznej povinnosti navrhovateľa neodbremeňuje ani veľké množstvo podaných žalôb, ani ťažkosti pri vyčíslení a preukázaní škody a podobne. K nárokom navrhovateľa na nemajetkovú ujmu súd s poukazom na § 17 ods. 2,3 zákona č. 514/2003 Z.z. uvádza, že svoje nároky navrhovateľ zdôvodnil na základe nepravdivých tvrdení o počte dní omeškania súdu s rozhodovaním v konkrétnej veci, preto jeho tvrdenia o „pocitoch členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú až absurdné. Navrhovateľ je pritom obchodnou spoločnosťou, ktorá viac rokov poskytovala fyzickým osobám úvery v rozpore s pravidlami na ochranu spotrebiteľa. V dôsledku činnosti navrhovateľa ako správne poukázal aj odporca, boli praktiky navrhovateľa aj predmetom záujmu Európskej komisie a navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky.

Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola sčasti zamietnutá s poukazom na to, že v zamietajúcej časti rozhodcovský súd priznal plnenie v rozpore s normami spotrebiteľského práva, resp. z neplatnej rozhodcovskej doložky. V postupe exekučného súdu vo vyššie uvedenej exekučnej veci nie je možné ani z tohto dôvodu vidieť nesprávny úradný postup. Pokiaľ súd rozhodol o návrhu exekútora o zamietnutie časti návrhu exekútora o udelení poverenia a potom následne exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto následne zastavil, nekonal nesústredene tak ako tvrdí navrhovateľ. Súd vo viacstranovom rozhodnutí podrobne rozoberá v čom videl dôvody na neprípustenie exekúcie, keď sa zaoberal povahou prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom rozsudku. Vzhľadom na zložitosť tohto posúdenia, keď exekučný súd jednotlivo hodnotil istinu, príslušenstvo pohľadávky aj z pohľadu spotrebiteľského práva, konal práve naopak promptne a s náležitou odbornosťou. Súdny exekútor však, disponujúc poverením pre vymożenie istiny, mohol vykonávať kroky k vymożeniu tejto časti pohľadávky. Navrhovateľovi preto nemohla vzniknúť žiadna škoda a ani nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s postupom súdu v danom exekučnom konaní, pretože uplatnené náklady na správu pohľadávky, udržanie a správu informačného systému a na spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním v sume 125 eur vznikli /ak vôbec vznikli/ oprávnenému i pri čiastočnom vymáhaní pohľadávky. Navrhovateľ teda nepreukázal, že by v príčinnej súvislosti s prípadným oneskoreným rozhodnutím súdu mu súd spôsobil škodu z titulu týchto výdavkov, pretože z exekučného spisu vôbec nevyplýva, že by oprávnený smerom k súdu do rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vôbec konal. I keby dĺžka konania súdu o žiadosti o udelenie poverenia vykazovala znaky priesťahov v konaní, navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu v príčinnej súvislosti so skorším rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia vznikla. Jeho tvrdenia o majetkovej škode a nemajetkovej ujme, resp. strate možnosti zaobstarať si iný exekučný titul považuje súd len za účelové

a ničím nepodložené tvrdenia, pričom je zrejmé aj s poukazom na dĺžku exekučného konania, že k vymoženiu pohľadávky oprávneného v časti istiny zrejme ani nedošlo z dôvodov na strane povinného.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.5.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011, platila uvedená právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 1.6.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v platnom znení. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. teda s účinnosťou od 1.6.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku.

V zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, platného do 31.5.2011, exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Podľa dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť keď išlo o vymoženie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 1.6. 2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V zmysle uvedenej jednoznačnej právnej úpravy po 1.6.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd však zastáva názor, že i pred 1.6.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k vyššie uvedeným zákonom, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Súd prisvedčuje správnosti argumentácie odporcu, že ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, išlo len o explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. V tomto smere je argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že rozhodcovské rozsudky do 1.6.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, a teda sa na ne nevzťahovalo vyňatie lehoty na vydanie poverenia, účelová. Navrhovateľ ani v exekučných konaniach nikdy nespochybňoval začlenenie rozhodcovského rozsudku pod citované ustanovenie Exekučného poriadku. Podľa názoru súdu, vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situáciu, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný nie udeliť poverenie ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15 -dňovú lehotu vsunúť obe procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu napríklad exekučného titulu so zákonom. Uvedené má i logické opodstatnenie, pretože pri skúmaní exekučného titulu ide o zložitejší proces posudzovania zákonnosti priznaného plnenia, a to i v rozhodcovskom rozsudku. Pokiaľ teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučných konaniach, v ktorých súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15

-dňovej lehote, je toto tvrdenie nepravdivé, pretože na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia zákon lehotu neupravuje.

Pokiaľ ide o majetkovú škodu, ktorú navrhovateľ v tejto súvislosti uplatňuje a táto má predstavovať účelne vynaložené náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutia o nej, pričom malo ísť o náklady na správu prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca, na udržanie a správu informačného systému a na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné a podobne, považuje súd aj tento druhý zodpovednostný prvok za neopodstatnený. Vo všetkých obdobných konaniach vedených na tunajšom súde si navrhovateľ uplatňoval paušálne sumu 125 eur ako hmotnú materiálnu škodu. Zároveň si uplatňoval aj nemajetkovú ujmu v peniazoch z rovnakých dôvodov ako v konaniach, kde namietal oneskorené rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora, pretože márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že dôjde k vymoženiu pohľadávky, ďalej k vyvolaniu rizík, že dôjde k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného a najmä vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote mohol včas a účinne uskutočniť rad iných krokov, smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá a je potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu.

Vo všeobecnosti súd udáva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa otázkou majetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní zaoberal napríklad vo veci 3Cdo 134/2003, rozsudok z 27.11.2003. Okrem iného konštatoval, že charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v časovej a vecnej súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v konaní o výkon rozhodnutia /v danej veci predajom dlžníkovej nehnuteľnosti/, ak k zmareniu predaja a poklesu hodnoty jeho pohľadávky došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu. V dôvodoch rozhodnutia NS SR uvádza, že reálna hodnota pohľadávky, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím, nezávisí len od samotnej sumy, ale od celého súboru okolností vplývajúcich na možnosť uspokojiť vymáhanú pohľadávku, v neposlednom rade od solventnosti dlžníka a možnosti uspokojenia pohľadávky z jeho majetku. Inú hodnotu má súdom priznané plnenie, ktoré veriteľ môže vymôcť bez problémov od bonitného dlžníka a inú hodnotu, ak dlžník má nepatrný alebo žiadny majetok. V zmysle týchto tvrdení aj podľa názoru súdu v predmetných veciach vznik majetkovej ujmy prichádza do úvahy len vtedy, ak by oprávnený o zodpovedajúcu peňažnú čiastku neprišiel pri zachovaní predpísaného úradného postupu. Výšku majetkovej ujmy nemožno v žiadnom prípade stotožňovať s výškou pohľadávky, pre ktorú bol výkon rozhodnutia nariadený. Majetkovú ujmu spravidla nezakladá samotný nesprávny úradný postup, lebo škoda a zodpovednosť štátu za ňu je daná až vtedy, ak sa právo veriteľa proti dlžníkovi stalo nevykonalým v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a je pritom vylúčené, že by ho bolo možné uspokojiť inak.

V prejednávanej veci navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní navrhol vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, čo bolo dôvodom zamietnutia časti žiadosti o udelenie poverenia, resp. súd posúdil plnenie priznané v rozhodcovskom rozsudku ako v rozpore so zákonom podľa § 45 ods. 1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. K zamietnutiu časti žiadosti o udelenie poverenia došlo preto výlučne z dôvodov na strane oprávneného. Skutočnosť, že oprávnený si dal „prisúdiť“ plnenia zo zmluvy o úvere rozhodcovskému súdu a tento vydal nezákonný exekučný titul, pretože na uvedené nemal žiadne oprávnenie v dôsledku neplatnej rozhodcovskej doložky, išlo o nulitný právny akt, ktorý nikdy nemohol byť podkladom pre vykonanie exekúcie. Túto skutočnosť nemôže teraz navrhovateľ využiť vo svoj prospech. Bol to práve dôsledný postup exekučného súdu, ktorý v tomto exekučnom konaní ale aj v ďalšom veľkom množstve exekučných konaní zamedzil vymoženiu pohľadávky oprávneného na základe takéhoto exekučného titulu, pričom k vymoženiu takejto pohľadávky nikdy nemohlo dôjsť. Právo veriteľa sa preto nestalo nevykonalým v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu, ale v príčinnej súvislosti s tým, že oprávnený v rozpore s viacerými zákonnými ustanoveniami navrhoval vykonať exekúciu na podklade nespôsobilého exekučného titulu, a to napriek tomu, že by mal právo poznať, keďže vo všetkých konaniach bol právne zastúpený advokátskou kanceláriou.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku. Odporca mal v konaní plný úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania a tento nárok si v konaní aj uplatnil. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že v konaní mu žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne prostredníctvom tunajšieho súdu vo dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie musí obsahovať označenie účastníkov konania, voči ktorému rozsudku smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom odvolateľ vidí nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu, čoho sa odvolaním domáha, musí byť podpísané a datované. Odvolanie možno odôvodniť len z dôvodov podľa § 205 ods.2 O.s.p..